

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/182/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3713202727
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3713202727.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobkyne: P. proti žalovaným: 1/ G., 2/ P., žalovaný 2/ zastúpený ustanoveným zástupcom U. korešpondenčná adresa T., o ochranu vlastníckeho práva, o odvolaní právnej predchodkyne žalovaných 1/, 2/, t. č. neb. S., proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 27.októbra 2016, č.k. 4C/39/2013-314, v spojitosti s opravným uznesením zo dňa 19.decembra 2016, č.k. 4C 39/2013-315 a o odvolaní proti uzneseniu zo dňa 22.decembra 2016 č.k. 4C/39/2013-316, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej p o t v r d z u j e s tým, že povinnosť ním uložená, prešla na žalovaných 1/, 2/, ktorí sú označení v záhlaví tohto rozsudku.

Rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou rozhodol o nároku na náhradu trov konania medzi stranami sporu v spojitosti s opravným uznesením z r u š u j e a v tejto časti v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 22.12.2016, č.k. 4C39/2013-316, ktorým rozhodol o náhrade trov konania vzniknutých štátu, z r u š u j e a v tejto časti v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, v spojitosti s opravným uznesením, súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanej odstrániť prístrešok v časti, ktorou zasahuje do parcely KN C č. XXX/X záhrady o výmere 594 m² zapísanej na LV č. XXX k. ú. T. P., a to tak, ako je to vyznačené v Prílohe č. 1 znaleckého posudku č. X/XXXX znalca G.. U. F. zo dňa 31.05.2014, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania medzi stranami sporu rozhodol tak, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa prvotne žalobou proti pôvodnému žalovanému U. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. P. XXX domáhala uloženia mu povinnosti na vlastné náklady odstrániť drevené šopy v častiach, ktorými zasahujú do parcely KN C XXX/X k. ú. T. P., ktorá je vo vlastníctve žalobkyne, a to tak, ako budú vyznačené v znaleckom nákrese a nerušiť žalobkyňu v prístupe a užívaní parc. č. XXX/X, k. ú. T. P.. Žalobu odôvodnila tým, že podľa LV XXX k.ú. T. P. je výlučnou vlastníčkou parc. XXX/X, k. ú. T. P. o výmere 594 m² záhrada, ktorá je umiestnená v zastavanom území obce. Predmetnú parcelu nadobudla darovacou zmluvou odkladovanou pod V XXX/XX. Pôvodný žalovaný U. X. v minulosti postavil plot a kamenný múr na časti parcely KN C XXX, ktorá je vo vlastníctve obce T. P. a na časti parcely KN C XXX/X, ktorá je vo vlastníctve žalobkyne, a to bez súhlasu vlastníkov týchto parciel a dodržania stavebných predpisov. Oplotením parc. č. XXX, ktorá slúžila občanom Obce T. P. ako prístupová cesta, úplne znemožnil jej užívanie na verejné účely. Čo sa

týka plotu a kamenného múra, súd v konaní pod sp. zn. 3C 855/1998 rozsudkom zo dňa 17.10.2002 rozhodol, že žalovaný je povinný na vlastné náklady odstrániť plot a kamenný múr v častiach, ktorými zasahujú do parc. KN XXX, ktorá je vo vlastníctve Obce T. P. a do parc. XXX/X, ktorá je vo vlastníctve žalobkyne a to tak, ako bolo vyznačené na znaleckom nákrese znalca G.. C. X. zo dňa 10.01.2002. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 27.11.2002. Žalovaný si povinnosť uloženú vyššie uvedeným rozhodnutím dobrovoľne nesplnil a na jej návrh začala exekúcia, v rámci ktorej súdny exekútor zistil, že žalovaný postavil na časti parcely č. XXX/X rôzne drobné stavby, ktoré pripevnil o kamenný múr v tej časti, v ktorej múr stojí na jej parcele č. XXX/X. Žalovaný tieto stavby odmietol odstrániť. Uviedla ďalej, že dňa 05.11.2012 dala podnet na Obecný úrad T. P. ako stavebný úrad a žiadala, aby úrad vykonal nápravu a nariadil pôvodnému žalovanému odstrániť drobné stavby, ktoré si sčasti postavil na jej parcele XXX/X ako aj na parcele XXX, ktorá je vo vlastníctve Obce T. P. a ktorá má slúžiť ako prístupová cesta pre všetkých občanov obce. Pôvodne žalovaný obe tieto parcely, resp. ich časti užíva bez súhlasu a povolenia ich vlastníkov a bez právneho dôvodu zasahuje do ich vlastníctva, čím porušuje nielen stavebný zákon ale najmä Občiansky zákonník. Stavebný úrad začal vo veci konať, dňa 28.11.2012 vykonal štátny stavebný dohľad na stavbe: Drobné stavby na pozemku KN C parc. č. XXX a KN C XXX/X k. ú. T. P. a zistil, že pôvodne žalovaný postavil drobné stavby bez oprávnenia v rozpore so stavebným zákonom a vyzval pôvodne žalovaného na ich odstránenie z jej parcely č. XXX/X. Pôvodne žalovaný U. X. na výzvu opätovne nereagoval. Stavebný úrad - Obec T. P. ju oznámením zo dňa 15.01.2013 odkázal na súd. Uviedla ďalej, že sa už niekoľko rokov pokúša domôcť sa ochrany svojho vlastníckeho práva. V konaní pod sp. zn. 3C 855/1998, dňa 10.01.2002 vyhotovil znalec G.. X. znalecký nákras, z ktorého je zrejmé, že na jej parcele č. XXX/X je plot a kamenný múr, ktorý patrí pôvodnému žalovanému U. X.. K takto vyznačenému kamennému múru pôvodný žalovaný pripevnil jednu stranu drevených stavieb. Aké ďalšie hnutelné veci má pôvodný žalovaný umiestnené na časti jej parcely č. XXX/X nie je možné zistiť, nakoľko pôvodne žalovaný neumožnil prístup na svoj pozemok ani stavebnému úradu. Poukázala na to, že pôvodne žalovaný postavil drevené šopy na časti jej parcely XXX/X k.ú. T. P., čím bez jej súhlasu a bez akéhokoľvek právneho dôvodu zasiahol do jej vlastníctva. Pôvodne žalovaný napriek výzvam nevykonal žiadne opatrenie na odstránenie nezákonného stavu, nerešpektuje zákony a predpisy SR, ani právoplatné súdne rozhodnutia, preto je nútená domáhať sa ochrany súdnou cestou. Pôvodne žalovaný U. X. sa k žalobe nevyjadril. Akékoľvek súdne zásielky si nepreberal v odbernej lehote, zásielky, ktoré mu boli doručované prostredníctvom Obce T. P. alebo polície, odmietal prevziať, pričom o následkoch odmietnutia prevzatia bol poučený, preto súd pokračoval v konaní v jeho neprítomnosti.

3. Uznesením Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 11.11.2014, sp. zn. 4C/39/2013 - 142 súd na návrh žalobkyne pripustil, aby do konania vstúpil ako žalovaný 2/ ďalší subjekt, a to U.. P.. T. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXX/XX, F. W..

4. Žalovaný 2/ žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú. Uviedol, že pôvodne žalovaný 1/ U. X. mu na základe kúpnej zmluvy zo dňa 21.12.2012 a jej dodatkov odpredal za dohodnutú kúpnu cenu všetok jeho nehnuteľný majetok, vrátane rodinného domu súp. č. XXX stojaceho na parcele KN C XXX zastavané plochy a nádvorie o výmere 402 m², a to vrátane všetkého príslušenstva a príslušených pozemkov a drobných stavieb. Týmto scudzovacím úkonom pôvodne žalovaný 1/ prestal byť nositeľom pasívnej legitímácie v tomto konaní. Uviedol ďalej, že dňa 12.02.2015 kontaktoval pôvodne žalovaného 1/, ktorý mu podal vysvetlenie v tejto právnej veci a následne po jeho vypočutí súhlasí s jeho názorom, že právny nárok žalobkyne je právne nedôvodný, a to na tom základe, že len jednoduchým premeraním vzdialenosti v mapke (katastrálny operát) z roku 1903 medzi hlavnou cestou od obecného potoka k jeho rodinnému domu a premeraním vzdialenosti z informatívnej kópie z mapy vytvorenej prostredníctvom katasterportálu.sk (čiže súčasný zakreslený stav) prišiel k rozdielu 15 metrov (stará mapa bod B - D = 138 m a nová mapa B-D =123m). Mal za to, že došlo k pochybeniu pri vymeňovaní G.. D., ako aj G.. X., títo obaja znalci museli vychádzať len z reálne stojacich nehnuteľností a ich odstupov od seba a vôbec sa nezaoberali mapovými podkladmi pred rokom 1960, ktoré pre rozhodnutie v tejto právnej veci sú viac ako relevantné. G.. D., ako aj G.. X. sa vôbec nevysporiadali s rekonštrukciou rodinného domu súp. č. XXX stojaceho na parcele KN C č. XXX, ktorá sa udiala v 60-tych rokoch minulého storočia, počas ktorej došlo k odrezaniu prednej časti o dĺžke cca 5 metrov, čím sa vytvoril priestor pre vjazd do dvora jeho právneho predchodcu. Drobné stavby, ako aj plot, ktorý je predmetom tohto konania, postavil ešte otec jeho právneho predchodcu Q. X., nar. XXXX - XXXX počas rekonštrukcie rodinného domu v 60-tych rokoch minulého storočia. Kamenný plot sa vybudoval ešte pred vycestovaním jeho právneho predchodcu U. X. do USA v roku 1968, s tým, že on mu uviedol, že ešte s otcom kamenný plot osádzali prezieravo cca 30 cm do svojho, aby mali so susedmi pokoj. Veľké humno

oproti ešte vtedy starej stavbe rodinného domu súp. č. XXX je v mapke zakreslené v identických rozmeroch ako dnes. V tom čase ešte nestál ani súčasný rodinný dom žalobkyne, iba jeho predná časť, ktorá bola v tom čase obývaná Q. a Y. P. - bratmi otca žalobkyne a jej právnymi predchodcami. V zmysle uvedeného navrhoval, aby okresný súd uznesením určil znalcovi G. F. znaleckú úlohu, aby porovnal stav pozemno-knižného zakreslenia - súčasnej mapy so stavom pred rokom 1960 (so starými mapami a zápismi v starých pozemno-knižných vložkách) a potvrdil tak teóriu jeho právneho predchodcu, ako aj jeho jednoduché premeranie, ktorým mal za to, že súčasné mapové zakreslenie pozemkov od hranice toku, hlavnej cesty cez pozemky žalobkyne, jeho rodinného domu súp. č. XXX vrátane jeho drobných stavieb a pozemkov, ako aj ostatných susedov môže byť vadné z dôvodu nedôsledného vymeriavania resp. osvedčenia si vlastníctva bez dôsledného preverenia právneho stavu pozemkov, čím došlo k zásahu aj do jeho súkromného vlastníctva resp. vlastníctva jeho právneho predchodcu, a preto mal za to, že nárok, ktorý si uplatňuje žalobkyňa, je právne nedôvodný. Uviedol ďalej, že v prípade, že by sa jeho právny predchodca, resp. aj on ich premeraním mylil, tak počas dobromyseľného užívania pozemkov jeho právnymi predchodcami, a to ešte pred rokom 1960, kedy sa ešte otec jeho právneho predchodcu Q. X. dohodol na hranici a vytvorení najskôr sypaného kamenného plotu s osadením drevených kolov, s čím súhlasili právní predchodcovia žalobkyne Q. a Y. P., ktorí si následne po vzore Q. X. pribudovali a zväčšili svoj rodinný dom, jeho predchodcovia boli dobromyseľní s touto hranicou, keď v 60-tych rokoch na sypanej kamennej hranici vybudovali murovaný kamenný plot a tak ju nadobudli vydržaním. K sporom došlo až v tomto storočí, kedy žalobkyňa vstúpila do užívania susedných nehnuteľností. Do tohto času všetci jeho právní predchodcovia boli v užívaní pozemkov a na ich stojacich nehnuteľnostiach vrátane kamenného plotu a pred ním stojaceho pletivového plotu dobromyseľní. Bol toho názoru, že jeho právní predchodcovia dávno ešte v minulom storočí vydržali vlastníctvo pozemkov vrátane dnešného kamenného plotu a pletiva na vinič, ktorý tvorí užívaciú hranicu v zmysle platnej judikatúry. Ako dôkaz navrhol vypočuť svedkov Q. P., a v tom čase žalovaného I/ U. X..

5. Uznesením Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 27.05.2015, sp. zn. 4C/39/2013 - 212 súd pripustil, aby do konania namiesto dovtedajšieho žalovaného 2/ U. P. T. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXX/XX, F. W. vstúpila S. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. P. XXX a následne uznesením Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 04.08.2015, sp. z. 4C/39/2013 - 220 konanie proti žalovanému 1/ (U. X.), zastavil z titulu späťvzatia návrhu.

6. Zostávajúca žalovaná žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako neodôvodnenú. Uviedla, že jej právny predchodca jej na základe darovacej zmluvy zo dňa 20.04.2015 daroval nehnuteľnosti a to pozemok KN C parc. č. XXX zastavané plochy nádvoria o výmere 402 m², pozemok KN E parc. č. XXXXX záhrady o výmere 14 m² a rodinný dom s. č. XXX stojaci na parc. č. XXX k. ú. T. P., vrátane príslušenstva, šopy a pozemkov, tak ako sa tieto tradíciou - zvykovo užívajú. V písomnom vyjadrení zo dňa 20.11.2015 uviedla totožné argumenty ako jej právny predchodca, pôvodne žalovaný 2/ U. P. T. T. P., ktorý bol žalovanej na základe rozhodnutia Centra právnej pomoci kancelária N. zo dňa 22.07.2015 sp.zn. 7814/2015 - KaZA následne určený ako advokát na zastupovanie pred súdom v tomto konaní.

7. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa je vlastníčkou parcely KN C XXX/X záhrady o výmere 594 m² zapísanej na LV č. XXX k. ú. T. P.. Predmetnú nehnuteľnosť nadobudla na základe darovacej zmluvy V XXX/XX a osvedčenia o dedičstve č. XXD/XXXX/XXXX zo dňa 24.10.2002. Žalovaná je vlastníčkou parcely KN C XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere 402 m² zapísanej na LV č. XXX k. ú. T. P., ktorú nehnuteľnosť nadobudla na základe darovacej zmluvy zo dňa 20.04.2015. V čase začatia konania bol vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX k. ú. T. P. pôvodne žalovaný U. X., ktorý kúpnu zmluvou zo dňa 21.12.2012 previedol nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX na kupujúceho U. P. T. T., P., ktorý následne darovacou zmluvou označenou vyššie, predmetné nehnuteľnosti daroval žalovanej. Žalobkyňa podala na Obecný úrad T. P. ako stavebný úrad podnet, v ktorom žiadala, aby stavebný úrad vykonal nápravu a pôvodnému žalovanému U. X. nariadil odstrániť drobné stavby z parcely č. XXX a parc. č. XXX/X v Obci T. P. podľa § 88 stavebného zákona z dôvodu, že tieto vlastníci postavili bez stavebného povolenia, resp. bez písomného oznámenia stavebného úradu v zmysle § 57 ods. 1 pri stavbách, ktoré treba ohlásiť. Na základe zhora uvedeného podnetu žalobkyne stavebný úrad vykonal dňa 28.11.2012 štátny stavebný dohľad a zistil, že pôvodne žalovaný postavil drobné stavby bez ohlásenia v rozpore so stavebným zákonom a vyzval pôvodne žalovaného, aby do 7 dní od obdržania výzvy nahlásil na Obecný úrad T. P. termín odstránenia šôp z pozemku KN C XXX/X k. ú. T. P.. Keďže pôvodne žalovaný U. X. na výzvu stavebného úradu nereagoval, stavebný úrad odkázal žalobkyňu oznámením zo dňa 15.01.2013 na súd. Z ohliadky na

mieste samom a zo záveru znaleckého posudku G.. U. F. č. X/XXXX zo dňa 31.05.2014 mal súd za preukázané, že parcela KN C XXX/X vo vlastníctve žalobkyne je susediacou parcelou s parcelou KN C XXX, zapísanou na evidenčnom liste č. XXX k. ú. T. P., ktorá je vo vlastníctve Obce T. P.. Susediacou parcelou parcely KN C XXX je parcela KN C XXX, ktorej vlastníkom je žalovaná. Na parcele KN C XXX/X je postavený kovový plot, ktorý oddeľuje z pozemku žalobkyne plochu o výmere 59 m², tak ako je vyznačený na Prílohe č. 1 znaleckého posudku G.. U. F. červenou neprerušovanou čiarou. Ďalej sa na pozemku žalobkyne nachádza kamenný múr o hrúbke cca 0,60 m, ktorý zaberá plochu 17 m² z pozemku patriaceho žalobkyne (vyznačený na Prílohe č. 1 znaleckého posudku G.. U. F. zelenou šrafovanou čiarou) a časť stavby, ktorá zasahuje na pozemok žalobkyne a zaberá výmeru 6 m², tak ako znalec zakreslil na Prílohe č. 1 znaleckého posudku ako plochu čiernou šrafovanou čiarou. Z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 3C/855/97-67 mal súd za preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 17.10.2002 sp. zn. 3C/855/98-67, právoplatným 27.11.2002, súd uložil pôvodne žalovanému U. X. na vlastné náklady odstrániť plot a kamenný múr a to v častiach, ktorými zasahujú do parc. KN C XXX, ktorá je vo vlastníctve Obce T. P. (v konaní 3C/855/98 žalobcu I/) a do parcely KN XXX/X, ktorá je vo vlastníctve žalobkyne (v konaní 3C/855/98 žalobkyne 2/) a to tak, ako je to vyznačené na znaleckom nákrese znalca G.. C. X. zo dňa 10.01.2002. Z obsahu pripojeného spisu 3C/855/98 mal súd ďalej za preukázané, že súd v rámci dokazovania ustanovil znalca G.. C. X., ktorý vyhotovil znalecký posudok zo dňa 10.01.2002, súčasťou ktorého je aj znalecký nákres G.. F. D., v ktorom znalec uviedol, že po preštudovaní geodetických podkladov pozemno-knižného stavu operátu katastra nehnuteľnosti po THM a overení zamerania skutočného stavu oplotenia dospel k záveru, že sa stotožňuje s nákrešom geodeta G.. D. v tom zmysle, že žalovaný U. X. postavením plotenia a vybudovaním kamenného múru zasiahol tak do parcely žalobkyne, ako aj Obce T. P.. Vo vyššie uvedenom konaní žalobkyňa predložila znalecký nákres G.. D., v ktorom geodet vytýčil hranicu medzi pozemkami KN XXX a susednými parcelami so zameraním jestvujúceho oplotenia parcely XXX, XXX zo strany spoločného chodníka KN XXX. Z nákresu bolo zrejmé, že oplotenie a kamenný múr zasahujú do parciel vo vlastníctve Obce T. P. a žalobkyne. Pôvodne žalovaný povinnosť uloženú zhora uvedeným rozsudkom nesplnil, preto žalobkyňa sa návrhom na výkon rozhodnutia domáhala splnenia povinnosti žalovaného uloženej zhora uvedeným rozsudkom v konaní vedenom na Exekútorskom úrade U.. U. O. EX XXX/XXXX. Z vykonaného dokazovania mal súd ďalej za preukázané, že prístrešok, ktorého odstránenia sa žalobkyňa v tomto konaní domáha, postavil pôvodný žalovaný U. X., ktorý vlastnícke právo k nemu previedol na U.. P.. T. T. P. kúpnu zmluvou zo dňa 21.12.2012. Nadobudnutie vlastníckeho práva potvrdil U.. P.. T. T. P. v priebehu konania, kde bol vypočutý ako svedok na pojednávaní dňa 21.08.2014. Z jeho výpovede vyplýva, že drevené šopy, ktoré žiada žalobkyňa odstrániť z pozemku parc. KN C XXX, ktorej bol v čase keď vypovedal ako svedok, vlastníkom, nadobudol od pôvodne žalovaného (U. X.) spolu s pozemkom s parc. KNC XXX a rodinným domom súp.č. XXX. Potvrdil, že je ich vlastníkom a tieto drevené šopy sú postavené na pozemku parc. KN C XXX, ktoré následne pokračujú na parcelu vo vlastníctve obce a na parcelu žalobkyne. Darovacou zmluvou zo dňa 19.05.2015 U.. P.. T. T. P. previedol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX na žalovanú, pričom podľa článku I. Predmet zmluvy bod 2. darca daroval obdarovanej - žalovanej nehnuteľnosti, a to pozemok KN C XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere 402 m², pozemok KN E XXXXX záhrady o výmere 14 m² a rodinným dom súp. č. XXX vrátane príslušenstva: šopy a pozemky, tak ako sa tieto tradíciou - zvykovo užívajú. Vzhľadom na zhora uvedené, súd považoval za preukázané, že výlučnou vlastníčkou prístrešku, ktorého odstránenia sa žalobkyňa domáha, je žalovaná. Za účelom zistenia, či drevené šopy resp. prístrešok, ktorého odstránenia sa žalobkyňa v tomto konaní domáha, je hnutelnou vecou alebo nehnuteľnou vecou, ktorá skutočnosť má podstatný vplyv na právnu kvalifikáciu nároku žalobkyne, a následné usporiadanie vzťahov medzi žalobkyňou a žalovanou, súd v konaní ustanovil znalca z odboru stavebníctva G.. T. M., uznesením Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 27.06.2016, sp. zn. 4C/39/2013 - 252, ktorému uložil vykonať ohliadku na mieste samom a vyjadriť sa, či drevené šopy vo vlastníctve žalovanej, postavené sčasti na parcele žalobkyne KN C XXX/X záhrada o výmere 594 m² k. ú. T. P. (zakreslené na Prílohe č. 1 znaleckého posudku č. X/XXXX G.. U. F. - čl. 103 spisu), sú nehnuteľnosťou, t.j. stavbou spojenou so zemou pevným základom, alebo hnutelnou vecou, v prípade ak sa jedná o nehnuteľnosť vyjadriť sa, či bude technicky možné a hospodársky účelné odstránenie časti drevenej šopy v rozsahu ako určil znalec G.. U. F. v Prílohe č.1 znaleckého posudku zhora, t.j. v časti, v ktorej drevené šopy sú postavené na pozemku žalobkyne - parcele KN C XXX/X záhrada o výmere 594 m² k. ú. T. P.. Znalec G.. T. M. podal dňa 03.10.2016 znalecký posudok č. XX/XXXX zo dňa 29.09.2016. Zo záveru jeho znaleckého posudku mal súd za preukázané, že na parcelu KN C XXX/X zasahuje prístrešok, ktorý je dorobený k hlavnej stavbe, ktorá podľa majiteľa je garážou, možno šopou. Prístrešok je prekrytý priestor medzi hlavnou stavbou garáže

a masívnym kamenným múrom. Ide o priestor, ktorý je vyznačený v geometrickom zameraní G.. F., v znaleckom posudku č. X/XXXX ako stavba. Znalec konštatoval, že stavba garáže (jej bočná stena pri múre), je už na parcele č. XXX a nie na parcele č. XXX/X. Vychádzal pritom zo zamerania v znaleckom posudku č. X/XXXX, kde sú uvedené miery, vzdialenosti kamenného múru od hranice parcely č. XXX/X - 0,55m a 0,91m². Konštrukčne je prístrešok zrealizovaný tak, že na objekt garáže a na kamenný múr sú poukladané drevené prvky rôznych rozmerov a dimenzií, na ktoré je položená strešná krytina, detto garáž. Steny prístrešku teda tvoria kamenný múr a stena garáže. Z jednej strany je prístrešok otvorený - prístup a na opačnej strane je úplne založený odloženými vecami. Stavbou v ponímaní zákona č. 50/1976 Zb. stavebného zákona je garáž - hlavná stavba a kamenný múr. Obe konštrukcie sú so zemou spojené pevne, prostredníctvom základu. Garáž má betónový základ, kamenný múr má kamenný základ. Prístrešok stavbou nie je, je to len prekrytie plochy, priestoru medzi dvoma stavbami. Toto prekrytie nie je v inej stavbe kotvené zvarom, resp. strojnými súčiastkami. Ide len o uložené rôzne drevené prvky, ktoré môžu byť navzájom prepojené klincami, skrutkami do dreva. Z daného pohľadu ide teda pre danú časť o hnutelnú vec. Je technicky úplne bezproblémové odstrániť prístrešok t.j. zdemontovať prestrešenie uložené na garáži a kamennom múre. Samotné stavby - garáž i kamenný múr, tým nebudú staticky ovplyvnené, zostanú neporušené. Uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 27.10.2016 súd pripustil zmenu žaloby v tom znení, že žalovaná je povinná odstrániť prístrešok v časti, ktorou zasahuje do parcely č. XXX/X v k. ú. T. P. a to tak ako je vyznačené v ZP č. X/XXXX znalca G.. U. F..

8. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 126 ods. 1 Obč. zákonníka, s odkazom na ktoré v odôvodnení uviedol, že po zhodnotení všetkých skutočností a dôkazov dospel jednoznačne k záveru, že žaloba žalobkyne je dôvodná. Ustanovenie citovaného zákonného ustanovenia určuje vlastníkovi spôsob ochrany jeho vlastníckeho práva tak k hnutelným, ako aj nehnuteľným veciam proti tomu, kto neoprávnene do jeho práv zasahuje. Podmienkou úspešnosti takejto vlastníckej žaloby je preukázanie vlastníckeho práva žalobcu a preukázanie neoprávnenosti zásahov, t.j. že ide o zásah do jeho vlastníckeho práva, ktorý ten, kto ho vykonáva, vykonávať nesmie, t.j. nemá žiadny právny dôvod, aby ho vykonával. V danom prípade vlastnícke právo žalobkyne k parcele KN C XXX/X záhrada o výmere 594 m² zapísanej na LV č. XXX preukázané bolo jednak výpisom z listu vlastníctva, ako aj znaleckým dokazovaním v tomto konaní a to znaleckým posudkom G.. U. F., a taktiež znaleckým dokazovaním vykonaným v konaní vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. z. 3C/855/98. Žalovaná a jej právny predchodca spochybňovali vlastnícke právo žalobkyne k parcele KN C XXX/X, resp. poukazovali na spornosť hranice parcely KN C XXX/X a susediacich parciel a za týmto účelom žiadali, aby súd v konaní vypočul geodeta G.. P., nakoľko podľa jeho vyjadrenia, zápis hranice a ich identifikácia v katastrálnej mape môže byť sporná. Zároveň žiadali, aby súd ustanovil znalca P. P., aby urobil reálne meranie, stotožnil parcely a vyjadril sa, či stavby, ktoré žiada žalobkyňa v tomto konaní odstrániť, stoja na jej pozemku. Zároveň žiadali, aby bol predvolaný U. X. a vypočutý k informáciám, ktoré sa dozvedel od G.. P. P., geodeta, ako aj k informáciám, akým spôsobom bol postavený kamenný múr, kto ho postavil, užíval a v koho vlastníctve má byť dnes. Uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 27.10.2016 súd rozhodol, že nevykoná dôkazy navrhnuté právnym zástupcom žalovanej, a to znalecké dokazovanie G.. P. a výsluch U. X.. Navrhované dokazovanie súd nevykonal z toho dôvodu, že v konaní mal za jednoznačne preukázané, a to znaleckým posudkom G.. F., hranicu medzi pozemkom žalobkyne a susediacou parcelou XXX patriacou Obci T. P.. Znalec zameral parcelu KN C XXX/X, pričom zameranie parcely KN C XXX/X vykonal aj G.. X. v konaní 3C/855/98, v ktorom sa vyjadroval aj k správnosti hranice vytýčenej geodetom G.. D., pričom takto vykonaným dokazovaním nebola zistená iná hranica parcely KN C XXX/X, XXX a XXX ako hranica katastrálna, ktorá by spochybňovala vlastnícke právo žalobkyne k parcele XXX/X. Už doposiaľ vykonané znalecké dokazovanie súd považuje za dostačujúce. Žalovaná sa odvolávala na nejaké predbežné vyjadrenie geodeta G.. P., žiaden iný dôkaz spochybňujúci vlastnícke právo žalobkyne resp. hranicu medzi parcelou žalobkyne a susediacimi parcelami žalovaná nepredložila. Pokiaľ sa týka navrhovaného výsluchu U. X., súd takýto dôkaz nevykonal z dôvodu, že menovaný bol pôvodne žalovaným, počas celého konania sa vyhýbal preberaniu zásielok súdu, odmietal akúkoľvek komunikáciu so súdom spôsobom, ktorý zodpovedal ustanovenia procesného kódexu. S poukazom na už vyššie uvedené dokazovanie, súd menovaného nevyočul. Taktiež súd nevykonal dokazovanie výsluchom svedka Q. P., pretože aj výsluch tohto svedka považoval súd za nadbytočný, nevhodný, keďže v konaní bolo vykonané dokazovanie zo záveru ktorého jednoznačne vyplýva, že tvrdenia žalovanej, resp. jej právneho predchodcu o spornosti hraníc, ako aj vydržaní časti parcely KN C XXX/X sú nedôvodné a neopodstatnené. Žalovaná poukazovala na to, že časť parcely KN C XXX/X, na ktorej sa nachádza kamenný múr, kovový plot a teda aj prístrešky bola vydržaná, a to na tom základe, že žalovaná, ako aj jej právni predchodcovia,

užívali plot a pozemok vo vnútornej časti nachádzajúcej sa bližšie k parcele XXX už od roku 1960. Súd sa s tvrdením žalobkyne o vydržaní časti parcele KN C XXX/X nestotožňuje. Základnou podmienkou pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním v zmysle § 134 Občianskeho zákonníka je dobrá viera (dobromyseľnosť) vydržateľa, oprávnená držba po zákonom stanovenú dobu, ako aj uplynutie vydržacej doby. V danom prípade dobromyseľnosť žalovanej resp. jej právnych predchodcov je spochybnená už len samotným faktom, že absentuje právny titul resp. dôvod, od ktorého by žalovaná odvodzovala vydržanie, to znamená napr. písomná darovacia zmluva, kúpna zmluva atď. Skutočnosť, že žalovaná resp. jej právny predchodca si postavil kamenný múr, vybudoval kovové oplotenie a prístrešky na pozemku žalobkyne bez akéhokoľvek právneho dôvodu a takto pozemok užíval, nemôže zakladať jeho dobromyseľnosť. Pokiaľ by sa pôvodne žalovaný skutočne cítil vlastníkom časti parcele KN C XXX/X, nemal by snahu uzatvoriť so žalobkyňou v tomto konaní nájomnú zmluvu na časť je parcely XXX/X, na ktorej je postavený kamenný múr, plot a prístrešok, túto skutočnosť by namietal aj v konaní pod sp.zn. 3C/855/98, čo však neurobil. Z uvedeného súd má za to, že v danom prípade nebola splnená základná podmienka pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, a to dobromyseľnosť vydržateľa, preto súd považuje tvrdenia žalovanej o nadobudnutí vlastníckeho práva k časti parcele žalobkyne vydržaním za nedôvodné a nepreukázané. Zo znaleckého náčrtu vypracovaného G.. F. v znaleckom posudku č. X/XXXX jednoznačne vyplýva, že prístrešok, odstránenia ktorého sa žalobkyňa v tomto konaní domáha, sa nachádza na pozemku žalobkyne, parcele KN C XXX/X v rozsahu tak, ako je to vyznačené čiernou šrafovanou čiarou. Zo záveru znaleckého posudku G.. M. jednoznačne vyplýva, že prístrešok nie je stavbou, je to len prekrytie plochy medzi dvoma stavbami, a to kamenným múrom a garážou, teda hnutelňou vecou. Keďže prístrešok nemá charakter stavby, žalobkyňa sa dôvodne domáha ochrany vlastníckeho práva v zmysle § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že vlastníkom prístrešku je žalovaná, ktorá vlastnícke právo nadobudla na základe darovacej zmluvy od U.. P.. T. T. P.. Pokiaľ sa teda žalobkyňa domáha odstránenia prístrešku z parcely XXX/X, ktorej je vlastníkom za situácie, že žalovaná nijakým spôsobom nepreukázala vlastnícke právo k tejto časti parcele, alebo iný právny dôvod k tomu, aby ju mohla užívať, resp. aby na tejto časti parcele vo vlastníctve žalobkyne mohol byť v minulosti vybudovaný prístrešok, súd má za to, že žalobkyňa sa dôvodne domáha ochrany svojho vlastníckeho práva, a preto súd žalobe v celom rozsahu vyhovel.

9. O trovách konania medzi stranami sporu súd prvej inštancie rozhodol za aplikácie ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP. V konaní mala žalobkyňa plný úspech, preto jej v zmysle § 255 ods. 1 CSP vzniklo právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Za použitia § 262 ods. 1 CSP súd rozhodol o nároku žalobkyne na náhradu trov konania, pričom o výške rozhodne vyšší súdny úradník po tom, ako nadobudne rozhodnutie právoplatnosť.

10. Súd prvej inštancie následne uznesením zo dňa 22.decembra 2016 pod č.k. 4C/39/2013-316 rozhodol tiež o tom, že štát má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100%, dôvodiac, že vo veci vznikla potreba znaleckého dokazovania, súd preto do konania pribral znalca, ktorému po splnení znaleckej úlohy a uplatnení znalečného, priznal uznesením č.k. 4C/39/2013-304 zo dňa 17.10.2016 znalečné, ktoré zároveň vyplatil zo záloh zložených žalobkyňou. Pretože všetky zálohy na znalecké dokazovanie boli spotrebované, zostávajúcu časť znalečného v sume 147,90 eur nariadil uznesením č.k. 4C/39/2013-310 zo dňa 07.11.2013 vyplatiť zo štátnych prostriedkov. Pretože znalečné vo výške 147,90 eur bolo znalcovi vyplatené zo štátnych prostriedkov, čím štátu vznikli výdavky, súd o nároku na ich náhradu rozhodol v zmysle § 259 C.s.p. podľa výsledku konania. Keďže v danom prípade bola v konaní úspešná žalobkyňa a teda neúspešná žalovaná, súd priznal štátu nárok na náhradu trov, ktoré boli vyplatené zo štátnych prostriedkov, voči neúspešnej žalovanej v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

11. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla právna predchodkyňa terajších žalovaných 1/, 2/ (v tom čase v spore vystupujúca ako žalovaná, t.č. už neb. S. L.) prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne zmenu napadnutého rozhodnutia tak, že žalobu zamietne, v ktorom prípade požadovala priznať jej aj plnú náhradu trov, ktoré jej v konaní vznikli. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. d/, e/, f/ a h/ CSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, nesprávne

skutkové a právne závery), namietala nesprávnosť napadnutého rozsudku, a to tak v časti, ktorou rozhodol súd prvej inštancie o veci samej, ako aj v časti o náhrade trov konania. Tvrdila, že došlo k pochybeniu pri vymeriavaní súdnymi znalcami geodetmi G. D., ako aj G. X., ktorí znalci vychádzali z reálne stojacich nehnuteľností a ich odstupov od seba, nezaoberali sa mapovými podkladmi pred rokom 1950, nevysporiadali sa s rekonštrukciou rodinného domu súp. č. XXX, stojaceho na parcele KNC XXX, ktorá sa udiala v 60-tych rokoch minulého storočia, počas ktorej došlo k odrezaniu prednej časti o dĺžke cca 5 m, čím sa vytvoril priestor pre vjazd do dvora jej právneho predchodcu. Drobné stavby, ako aj plot, ktorý je predmetom konania, postavili ešte predkovia jej právnych predchodcov, a to Q. X., nar. XXXX, počas rekonštrukcie v 60-tych rokoch minulého storočia, kamenný plot sa vybuďoval ešte pred vycestovaním jej právneho predchodcu U. X., narodeného v roku XXXX do USA, ktorý jej uviedol, že ešte s otcom kamenný plot osádzali prezieravo cca 30 cm do svojho, aby mali so susedmi pokoj. Veľké humno je v mapke, ktorú predložila, zakreslené o identických rozmeroch ako dnes. V tom čase nestál ani súčasný rodinný dom žalobkyne, iba jeho predná časť. Vzhľadom k vyššie uvedenému už súd prvej inštancie žiadala, aby bola určená znalecká úloha, aby porovnával stav pozemno-knižného zakreslenia súčasnej mapy so stavom pred rokom 1960 a potvrdil tak teóriu jej právnych predchodcov, ako aj jej jednoduché premeranie, z ktorého by vyplynulo, že nárok žalobkyne je nedôvodný. Tiež žiadala z dôvodu jej biednych majetkových pomerov, keďže celá rodina žije z necelých 200,- eur, aby súd ustanovil geodeta W. P., ktorý nie je zapísaný ako znalec v zozname znalcov, aby tento vykonal jednoduché premeranie pomocou GPS technológie, čím by bolo možné úplne potvrdiť jej stanovisko, že prístrešok, ako aj plot stoja na jej pozemku, ktorý užíva vrátane jej právnych predchodcov viac, ako 50 rokov. Pokiaľ by sa aj v tomto ohľade mylila, tak počas dobromyseľného užívania pozemkov jej právnymi predchodcami pred rokom 1960, kedy sa ešte otec jej právneho predchodcu Q. X. dohodol na hranici a vytvorení najskôr sypaného kamenného plotu s osadením drevených kolov, s čím súhlasili právní predchodcovia žalobkyne, je zrejmé, že jej právní predchodcovia boli dobromyseľní s touto hranicou, na ktorej vybuďovali murovaný kamenný plot. K sporom došlo až vtedy, keď žalobkyňa vstúpila do užívania susedných nehnuteľností, do tej doby všetci právní predchodcovia boli v užívaní pozemkov a na nich stojacich nehnuteľností, vrátane kamenného plotu a pred ním stojaceho pletivového plotu, dobromyseľní. Má za to, že pozemok, na ktorom stojí dnešný kamenný plot, je jej pozemkom, že znalci G. D. a G. X. sa vôbec nezaoberali širšími mapovými podkladmi a meranie vykonal len od susednej nehnuteľnosti, pričom dnešný kamenný plot postavený jej právnym predchodcom tvorí užívaciú, čiže tradičnú a rokmi akceptovanú hranicu. Konanie považovala za účelové, tendenčné a šikanózne. Žiadala, aby odvolací súd vzal na zreteľ, že je okrem drevenice nemajetná a pomohol jej napraviť nespravodlivosť v tom, že jej chcú zbúrať nielen kamenný plot, ale tiež prístrešok, pod ktorým suší drevo na zimu. Z dôvodu jej nepriaznivých osobných, majetkových a zárobkových pomerov považovala za nesprávne tiež rozhodnutie v časti, v ktorej bol priznaný žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Poukazovala na to, že jej príjem spolu s príjmom jej takmer XX ročného druhu, je vo výške necelých 200,- eur, stará sa o maloletého syna, okrem drevenice nemá žiaden majetok. Okrem detí nemajú s druhom nič, štát a obec T. P. im pomáhajú, a keď si prečítala, že má žalobkyňi nahradiť trovy v rozsahu 100%, podlomili sa jej nohy. V dodatku k odvolaniu doručenému súdu prvej inštancie dňa 05.01.2017 ešte uviedla, že sa nachádza pod hranicou chudoby a nemá s maloletým dieťaťom k obžive ani štátom garantované životné minimum.

12. V zákonom stanovenej lehote tiež napadla prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolaním uznesenie vydané súdom prvej inštancie dňa 22. decembra 2016 pod č.k. 4C/39/2013-316, ktorým bolo rozhodnuté, že štát má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100%, ktoré rozhodnutie nepovažovala za správne z hľadiska právneho posúdenia a navrhovala odvolaciemu súdu jeho zrušenie, prípadne zmenu tak, že štát ani žiadny z účastníkov sporu, nebude mať právo na náhradu trov konania, prípadne, že žalovaná bude oslobodená od nahradenia trov konania štátu. Dôvodila sociálnym aspektom na svojej strane, nepriaznivými osobnými, finančnými a majetkovými pomermi, identickými ako v prípade rozhodnutia o trovách konania medzi stranami sporu. Súd prvej inštancie priznal štátu nárok na náhradu trov konania voči jej osobe, pričom vôbec nezobral v zreteľ, že je osoba v materiálnej núdzi. Dožadujúc sa v tomto smere súdnej ochrany a nápravy pochybenia súdu prvej inštancie, požadovala v tomto smere rozhodnutie v jej prospech.

13. Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhovala rozsudok súdu prvej inštancie v spojitosti s opravným uznesením, ako v celom rozsahu vecne správny potvrdiť a zaviazat' žalovanú k náhrade trov odvolacieho konania. Súd prvej inštancie vykonal vo veci obsiahle dokazovanie, dôkazy vyhodnotil a na základe nich dospel k správny

skutkovým zisteniam a tiež vec po právnej stránke správne posúdil. Žalobkyňa v spore preukázala, že právny predchodca žalovanej U. X., dlhodobo zasahoval do jej vlastníckych práv a vec bola predmetom viacerých konaní, či už prostredníctvom stavebného úradu alebo súdu, o čom priložila súdu príslušnú dokumentáciu. Tento vôbec nereagoval na súdne konanie, zrejme mal dostatočne dobré vedomosti o konaní, lebo všetky prieky vykonával práve on. Poukázala tiež na prevody nehnuteľností medzi U. X. a U.. P.. T., v ktorých videla účelový postup v snahe vytvoril procesné prekážky brániace rozhodnutiu vo veci, v dôsledku potreby skúmania, kto vlastne priebežne bol v spore pasívne legitimovaným. Súd prvej inštancie sa dostatočne oboznámil s vlastníckym stavom ustáleným predchádzajúcim súdnym konaním, potrebnými listinnými dokladmi, pričom za rozhodujúce dôkazy možno považovať ohliadku na mieste samom a znalecký posudok znalca G.. F., pričom sa súd v tomto smere vysporiadal aj so znaleckým dokazovaním v predchádzajúcom konaní. Objektívnym dôkazom je aj dokumentácia Obce T. P., z ktorej vyplýva, že žalovaná, resp. jej právny predchodca U. X., neoprávnené zasahujú do práv iných osôb, pričom U. X. ešte v čase, keď bol stranou konania nereagoval na žiadne písomnosti, predvolania, začal byť aktívny až dodatočne, keď sa žiadalo vykonanie dôkazu jeho výsluchom. Keďže tento výsluch vzhľadom k uvedenému nemôže byť objektívnym dôkazom, súd postupoval správne, keď tento dôkaz nevykonal. Nie je žiadny dôvod k tomu, aby si strana konania vopred určovala osobu znalca, toto je záležitosťou súdu, ktorý ustanoví znalca, u ktorého je predpoklad, že nevzniknú pochybnosti o jeho objektivite, resp. znaleckom posudku. Pokiaľ sa žalovaná dovoľáva historických a užívacích skutočností, je možné dostatočne dobre poukázať na predchádzajúce konania, ktoré nasvedčujú tomu, že najmä zo strany právneho predchodcu žalovanej, neboli rešpektované žiadne skutočnosti, úradné rozhodnutia, akýkoľvek znalecký záver, ktorý by bol v rozpore s jej tvrdeniami a záujmami a je nesporné, že znalecké dokazovanie, posudky a nákresy či geometrické plány nie je možné nahradiť tým, čo žalovaná označuje jednoduchým premeraním vzdialenosti v mapke. Pokiaľ žalovaná produkuje tvrdenia týkajúcej sa vzťahov medzi právnymi predchodcami strán sporu, tak tieto nie sú pravdivé, navyiac v minulosti síce došlo k odrezaniu časti domu Q. X., avšak jednalo sa o zadnú časť, čo na predmet konania nemá žiaden vplyv. Aj predchádzajúce súdne konania pod č. 6C/594/81, 9C/429/87, 3C/855/98 sú konaniami, ktoré vylučujú akúkoľvek možnosť vydržania zo strany žalovanej, alebo jej právneho predchodcu. Žiadna zo zákonom predpísaných náležitostí, splnenie ktorých zákon vyžaduje pre záver o nadobudnutí vlastníckeho práva vydržaním, naplnená nebola a na preukázanie držby rozhodne nepostačuje všeobecný odkaz na historické a užívacie skutočnosti, ktoré nie sú podložené žiadnymi skutkovými a právnymi tvrdeniami. Argumentácia týkajúca sa plotu neobstoí, vo veci plotu a kamenného múru bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom pod č. 3C/855/98, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 27.11.2002. Týmto rozhodnutím bol vtedajší žalovaný U. X. zaviazaný odstrániť plot a kamenný múr v časti, v ktorej zasahuje do parcely KNC XXX/X, ktorá je vo vlastníctve žalobkyne. Považuje za dôležité, aby predmet konania bol posudzovaný a rozhodnutý vecne, k čomu aj prostredníctvom predošlej právnej zástupkyne dokladala príslušné dôkazy, na ktoré odkazuje, preto sa ohradzuje voči tvrdeniam žalovanej, že ju týmto sporom nejakým spôsobom šikanuje, či využíva jej biedne pomery. Ona rešpektuje sociálne postavenie ktoréhokoľvek človeka, rozhodne však nemôže súhlasiť s tým, aby takéto sociálne postavenie bolo zneužívané voči jej osobe na úkor jej vlastníctva, alebo aby pre takéto zneužívanie boli poskytované úľavy. Je toho názoru, že bolo dostatočné množstvo dôkazov, konaní a možností na preverenie, či jej nárok voči žalovanej je dôvodným, o to viac, že žalovaná a predtým aj jej právny predchodca mali kontakty aj s osobami znalými práva a žalovaná mala dostatok možností vec riešiť mimosúdne. Odvolanie žalovanej považuje za nedôvodné, v podstate opakujúce sa, doposiaľ viackrát preverované skutočnosti zakladajúce len ďalší vznik nákladov konania. Rozhodnutie Centra právnej pomoci o priznaní nároku na poskytovanie právnej pomoci nezavaruje oprávnenú osobu, ktorej bol priznaný nárok, znášania následkov voči tretím osobám v prípade neúspešnosti v spore. Nemôže druhú stranu sporu zbaviť nárokov, ktoré jej vyplývajú z výsledku konania, teda v prípade úspechu v konaní, aj práva na priznanie nároku na náhradu trov konania. Poukázala na to, že ona je učiteľka, nie je teda osoba práva znalá a s prihliadnutím tiež na iné konania, ktoré musela viesť, k čomu nebola samostatne z hľadiska právnej zdatnosti schopná, bola nútená požiadať o právnu pomoc advokáta, s čím jej vznikli náklady. Má vedomosť o dlhodobých sporoch a nezrovnalostiach s predchodcami žalovanej, je si vedomá, že susedstvo sa nedá ľahko zmeniť, napriek tomu, že by bolo pre ňu prijateľnejšie žiť v dobrých susedských pomeroch s tým, aby nemusela chodiť po súdoch, úradoch a exekútoroch, pretože ju to časovo, mentálne aj finančne zaťažuje, je však reálne nútená sa uplatneného nároku domáhať, pretože ním chráni svoje práva. Tvrdenia o tom, že niekto sa snaží zo žalovanej vyrobiť bezdomovkyňu, alebo siahať na jej majetok, nie sú dôvodné, pretože konanie sa netýka jej domu a dvora, ale týka sa toho, že dochádza k neoprávneným zásahom do práv žalobkyne, ochrany ktorých bola nútená sa domáhať na súde.

14. Žalovaná vo svojej odvolacej replike na vyjadrenie žalobkyne prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že zotrváva na skutočnostiach uvedených v odvolaní, ako aj odvolacích návrhoch, nárok žalobkyne považuje za nedôvodný a vo svojej podstate v zásade replikuje čo do vecí samej, ako aj čo do trov konania, jej predchádzajúce tvrdenia uvedené v odvolaniach.

15. Žalobkyňa vo svojej odvolacej duplike na repliku žalovanej prostredníctvom právneho zástupcu poukázala na to, že táto opakuje len odvolacie dôvody, ako aj už uvádzaný poukaz na jej sociálne postavenie. Jej vyjadrenie po skutkovej, ani právnej stránke, ničím nereaguje na obsah jej vyjadrenia, neobsahuje žiadne nové skutočnosti, ani ničím nespochybňuje jej argumentáciu uvedenú v podanom vyjadrení, na ktorom v celom rozsahu zotrváva.

16. Úradnou činnosťou odvolací súd zistil, že žalovaná S. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. P. č. XXX, v priebehu odvolacieho konania a to dňa XX.XX.XXXX zomrela. Po nebohej žalovanej sa viedlo dedičské konanie na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp.zn. 7D/77/2017. Predmetné dedičské konanie bolo uznesením notárky U.. S. O. zo dňa 06.12.2017 skončené tak, že dedičstvo po poručiťke nadobudli dedičia (deti nebohej) G.. U. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. P. XXX a malol. U. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. P. č. XXX. Z uvedeného dôvodu, vychádzajúc z ust. § 63 ods. 1 - 3 CSP, odvolací súd uznesením zo dňa 11.06.2018 pod č.k. 27Co/182-3/2017 rozhodol (keďže v danom prípade boli naplnené zákonné predpoklady s ohľadom na povahu sporu pre to, aby súd v konaní pokračoval s dedičmi po nebohej žalovanej), že bude pokračovať v konaní s menovanými zistenými dedičmi po neb. žalovanej (odvolateľke) S. L., na ktorých prešli práva a povinnosti, o ktoré v spore ide. Uvedení právni nástupcovia po neb. S. L., ktorá odvolania proti rozhodnutiam súdu prvej inštancie podala, sú povinní prijať stav konania ku dňu zániku procesnej subjektivity svojej právnej predchodkyne (§ 65 ods. 1 CSP).

17. Súčasne, keďže jeden z dedičov (mal. U. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. P. XXX), nemá spôsobilosť samostatne konať pred súdom, bolo potrebné sa zaoberať jeho zastúpením v tomto spore. Odvolací súd úradnou činnosťou zistil, že rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 15.08.2017 sp. zn. 9P/15/2017-45 bol mal. U. L. (po smrti svojej matky S. L.) zverený do náhradnej osobnej starostlivosti U. X., nar. XX.XX.XXXX s tým, že tento ho bude zastupovať a spravovať jeho majetok v bežných veciach, čo však nepokrýva jeho zastupovanie v súdnom konaní. Za poručníka mu bol ustanovený jeho brat G.. U. X., ktorý však pre možnú kolíziu záujmov nemôže mal. U. L. ako stranu sporu (keďže on sám bude subjektom vystupujúcim na strane žalovaného ako právny nástupca po neb. žalovanej) v tomto konaní zastupovať, preto odvolací súd vyzval U. X., ktorému bol maloletý zverený do náhradnej starostlivosti, aby súdu oznámil, či súhlasí s tým, aby bol maloletému ustanovený tiež za opatrovníka, ktorý ho bude zastupovať v tomto spore (§ 30 Obč. zák., § 68 ods. 1, § 69, § 71 ods. 1, 2 CSP). Podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 08.06.2018 tento oznámil, že súhlasí so zastupovaním maloletého v tomto konaní. Keďže teda v posudzovanej veci môže dôjsť k stretu záujmov poručníka a mal. U. L., z ktorého dôvodu nemôže ustanovený poručník v tomto spore maloletého zastupovať, odvolací súd mu ustanovil vyššie identifikovaným uznesením zo dňa 11.06.2018 pre toto konanie opatrovníka v osobe U. X., ktorý sa o maloleté dieťa osobne stará, je nepochybne preň osobou blízkou a u ktorej nie je dôvod pochybovať o tom, že bude hájiť záujmy maloletého v tomto spore, ktorý tiež vyslovil súhlas s tým, že bude maloletého zastupovať.

18. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) v znení neskorších predpisov.

19. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

20. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

21. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolania podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej boli napadnuté rozhodnutia vydané podľa § 359 CSP, že spĺňajú popri

všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutých rozhodnutí a im predchádzajúceho konania.

22. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaných odvolaní podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť a v časti, ktorou rozhodol o náhrade trov konania medzi stranami sporu v spojitosti s opravným uznesením a v nadväznosti na to tiež uznesenie zo dňa 22. decembra 2016, ktorým rozhodol o nároku štátu na náhradu trov konania za použitia ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a v tomto rozsahu vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

23. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a existenciu takýchto väd odvolateľka ani nenamietala.

24. Posúdením obsahu odvolania odvolací súd zistil, že odvolacie námietky právnej predchodkyne žalovaných 1/, 2/ smerujú proti nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie v otázke dôvodnosti uplatneného nároku, prostredníctvom ktorého sa žalobkyňa domáha ochrany svojich vlastníckych práv, na ktorých tento založil svoje vyhovujúce rozhodnutie (dôvody na odvolanie, uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP) a tiež spočívajú v uplatňovaní dôvodov na odvolanie uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ a e/ CSP (existencia inej vady spôsobilej mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nevykonanie navrhovaných dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností).

25. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

26. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

27. Vyššie uvedené odvolacie námietky, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie a odvolacím prieskumom nebola zistená ani namietaná iná vada konania, spôsobilá k záveru o dôvodnosti uplatnenia odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie z dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, že pokiaľ sa žalobkyňa domáha odstránenia prístrešku vo vlastníctve (v čase rozhodovania súdom prvej inštancie) právnej predchodkyne žalovaných (odvolací súd poznamenáva, že tento spolu s celým majetkom poručiťky dedením prešiel v priebehu odvolacieho konania do podielového spoluvlastníctva žalovaných) z parcely KNC č. XXX/X, ktorej je vlastníčkou za situácie, že právna predchodkyňa

žalovaných žiadnym spôsobom nepreukázala vlastnícke právo k časti parcely, ktorou je vybudovaný prístrešok dotknutý, ani iný právny dôvod oprávňujúci ju dotknutú časť parcely vo vlastníctve žalobkyne užívať, resp. oprávňujúci ju, či jej právnych predchodcov v minulosti tento prístrešok vybudovať, žalobkyňa sa dôvodne domáha ochrany svojho vlastníckeho práva prostredníctvom uloženia povinnosti dotknutú časť prístrešku zasahujúcu do jej parcely odstrániť, v dôsledku čoho žalobe vo veci samej, za aplikácie ust. § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyhovel. Svoje rozhodnutie vo veci samej, súd prvej inštancie tiež podrobne a presvedčivo odôvodnil, v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnu citáciou dotknutej právnej normy obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vzťahujúceho sa k rozhodnutiu v časti o veci samej, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie. Súčasne sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval pre strany známe fakty posudzovanej veci spolu s právnymi závermi súdu prvej inštancie.

28. Nad rámec uvedeného, vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovanej strany, odvolací súd uvádza:

29. Súd prvej inštancie vyhovel žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala ochrany svojich vlastníckych práv a uložil povinnosť žalovanej (právnej predchodkyňi žalovaných 1/, 2/) odstrániť prístrešok v časti, ktorou zasahuje do parcely KN C č. XXX/X záhrady o výmere 594 m² zapísanej na LV č. XXX k. ú. T. P. (vo vlastníctve žalobkyne), a to v rozsahu vyznačenom v Prílohe č. 1 znaleckého posudku č. X/XXXX.

30. Ťažiskovou časťou odvolacích námietok žalovaná strana spochybňuje dôvodnosť odstránenia kamenného múru a plota z parcely žalobkyne, spochybňujúc skutkové a právne závery (predovšetkým odborné znalecké závery G.. D. a G.. X.), z ktorých vyplynulo, že pozemok, na ktorých sú tieto vybudované, je vlastníctvom žalobkyne.

31. Uvedené odvolacie námietky však nie sú spôsobilé privodiť v prospech žalovanej strany priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej z dôvodu, že predmetná otázka, t.j. dôvodnosť odstránenia časti kamenného múru a plota v rozsahu, akým zasahujú do vlastníctva žalobkyne, nie je, a ani nemôže byť predmetom „nového“ posudzovania v danej veci. Uvedená otázka bola už totiž predmetom posúdenia a rozhodovania súdom prvej inštancie v konaní vedenom pred Okresným súdom Považská Bystrica (na ktoré v odôvodnení poukazuje tiež súd prvej inštancie) pod sp. zn. 3C/855/97, v ktorom rozsudkom zo dňa 17.10.2002 sp. zn. 3C/855/98-67, súd uložil žalovanému U. X. (ktorý bol v čase uvedeného sporu ich vlastníkom a ktorý ako žalovaná strana vystupoval pôvodne aj v tomto spore a vlastníctvo, ku ktorým v dôsledku následných prevodov prešlo na odvolateľku a aktuálne na žalovaných 1/ a 2/), na vlastné náklady odstrániť plot a kamenný múr, a to v častiach, ktorými zasahujú o.i. do parcely KNC č. XXX/X, ktorá je vo vlastníctve žalobkyne (v konaní 3C/855/98 žalobkyne 2/) v rozsahu vyznačenom na znaleckom nákrese znalca G.. C. X. zo dňa 10.01.2002, súčasťou ktorého bol tiež znalecký nákras G.. F. D., v ktorom znalec uviedol, že po preštudovaní geodetických podkladov pozemno-ksižného stavu operátu katastra nehnuteľnosti po THM a overení zamerania skutočného stavu oplotenia dospel k záveru, že sa stotožňuje s nákrasom geodeta G.. D. v tom zmysle, že žalovaný U. X. postavením oplotenia a vybudovaním kamenného múru zasiahol o.i. aj do parcely žalobkyne. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 27.11.2002 (teda takmer pred 16 rokmi). Z právoplatného výsledku sporu vedeného pod sp. zn. 3C/855/98 vyplývajú nielen prejudiciálne dôsledky pre posudzovanú vec (v zmysle § 159 ods. 1 až 3 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2016 platilo, že účinky právoplatného rozhodnutia sa vzťahujú na účastníkov konania, v ktorom bolo vydané; jeho výrok je tiež záväzný pre súdy a iné štátne orgány, a to aj vtedy, ak ako predbežnú otázku posudzujú právny vzťah medzi týmito účastníkmi, ktorý sa vyriešil uvedeným právoplatným súdnym rozhodnutím), pričom odvolateľka, na ktorú vlastníctvo k múru a plotu prešlo a následne žalovaní 1/, 2/ sú týmto rozhodnutím (jeho výrokom) viazaní, ale tiež by sa v dôsledku vyššie uvedeného rozhodnutia prejavili účinky právoplatne rozhodnutej veci podľa § 230 CSP, pokiaľ by tento nárok mal byť uplatňovaný opätovne. Pre prípad iného, nie identického nároku (predmetu konania), zásadne platí, že ak v skončenom konaní strán došlo právoplatným súdnym rozsudkom k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, od ktorého sa aj tento (nový) nárok (neidentický s predmetom skončeného konania) odvodzuje, súd v tomto ďalšom (novom) civilnom sporovom konaní pri zodpovedaní predbežnej otázky (ktorá právoplatným

súdnym výrokom sa už vyriešila ako vec sama), je týmto vyriešením viazaný; nesmie preto vychádzať z iného záveru ohľadom existencie, resp. neexistencie práva, resp. právneho vzťahu medzi tými istými stranami, než ako o tomto ich právnom vzťahu už bolo právoplatne rozhodnuté. Význam právoplatnosti súdneho rozhodnutia sa teda neobmedzuje len na rovinu prekážky rei iudicatae, ako neodstrániteľnej procesnej podmienky konania, teda len na neprípustnosť nového prejednanie už raz rozhodnutej veci, ale právoplatnosť takéhoto rozhodnutia má aj uvedenú pozitívnu stránku spočívajúcu v pôsobení vecnom, t.j. významom v dosahu záväznosti na rozhodnutie o inej veci. Právoplatnosť prejavujúca sa tak ako prameň prejudiciálnych účinkov právoplatného rozhodnutia je mimoriadne závažná, teda to, že nejde o rozhodnutie o tej istej veci (s totožným predmetom konania) ešte neznamená, že už raz súdom v predošlom civilnom sporovom konaní s konečnou platnosťou medzi stranami vyriešenú otázku hmotnoprávneho vzťahu by mohol neskôr (ďalší) súd v inom (novom) civilnom sporovom konaní medzi tými istými stranami posudzovať inak ako otázku predbežnú (v súčasnosti tomu bráni ustanovenie § 228 ods. 1 CSP). Prejudicialitu tak možno chápať aj ako kauzálny vzťah medzi dvomi subjektívnymi právami, z ktorých jedno je podmienené druhým; svoje miesto nachádza predovšetkým v prípadoch, kedy právoplatným rozhodnutím o veci sa vyriešila otázka, ktorá má zásadný význam pre ďalší spor, t.j. od jej posúdenia závisí rozhodnutie v tejto ďalšej veci; jej vznik predpokladá, že určitý právny vzťah sa stal predmetom procesu, pričom právny vzťah, o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté, musí súd pri rozhodovaní o inej veci (právnom vzťahu) posudzovať len tak, ako sa stalo v právoplatnom rozhodnutí; prejudiciálna (predbežná alebo aj predurčujúca) otázka je potom taká otázka, ktorá sama predmetom konania nie je, avšak na jej vyriešení je závislé rozhodnutie, ktoré má súd prijať; prejudicialita takto vyjadruje aj skutočnosť, že v konaní o určitej veci sa vyskytuje relatívne samostatná otázka, ktorá bola predmetom právoplatne skončeného konania a má pre terajšie konanie určujúci význam; subjektívne vymedzenie záväznosti rozhodnutia o prejudiciálnej otázke je také, že súd v novom konaní musí rešpektovať prejudiciálny účinok právoplatného rozhodnutia u tých istých strán (totožnosť strán nie je dotknutá rozdielnosťou ich procesného postavenia v oboch konaniach); ktorý sa vzťahuje tiež na ich právnych nástupcov. Keďže súd nemôže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore strán, nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní vec správne alebo nesprávne právne posúdil. So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia je akékoľvek „nové“ právne posudzovanie právoplatného súdneho rozhodnutia v inom (ďalšom) spore tých istých strán vylúčené (nepripustné); diferentný postup by znamenal, že súd môže porušiť väzanosť uloženú mu zákonodarcom v ustanovení § 228 ods. 1 CSP. Pokiaľ by súd takto nepostupoval, došlo by k nerešpektovaniu záväzného súdneho rozhodnutia, čo je v rozpore aj s článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon a dochádza tým aj k porušeniu práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky); popretie prejudiciálnej záväznosti právoplatného súdneho rozhodnutia znamená zásah do stability práva a právnych vzťahov ako aj do riadneho výkonu spravodlivosti; zásada právnej istoty (článok 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je integračnou súčasťou práva na spravodlivý proces.

32. V nadväznosti na vyššie uvedené, nedôvodnou je tiež námietka o nevykonaní navrhovaných dôkazov (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP), keďže prostredníctvom nich, vychádzajúc z prednesov žalovanej strany, táto chcela preukazovať práve nesprávnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých bolo rozhodnutie v konaní pod sp. zn. 3C 855/98 založené (otázka vlastníctva časti pozemku, na ktorom je časť múru a plota vybudovaná).

33. Ako nedôvodnú, nespôsobilú privediť v prospech žalovanej strany priaznivejšie rozhodnutie vo veci, odvolací súd posúdil tiež jej námietku, prostredníctvom ktorej namietala, že výber znalca ustanoveného v konaní, uskutočnil súd prvej inštancie, pričom ona navrhovala, aby súd ustanovil geodeta W.. P., ktorý nie je zapísaný ako znalec v zozname znalcov. Výber (ustanovenie) znalca v zmysle § 127 ods. 1 O.s.p. (teraz § 207 ods. 1 CSP) zásadne uskutočňuje sudca, nejde o procesné právo strán sporu. Iné je, že strany sa môžu k osobe znalca, k jeho odbornosti vyjadriť. Z obsahu spisu však nevyplýva, že by po ustanovení znalca G.. F. zo strany súdu (keď žalovaná strana prevzala uznesenie o jeho ustanovení), vzniesla voči jeho osobe výhrady v zmysle spochybnenia či už jeho objektivity, alebo odborných znalostí.

34. Odvolacie námietky žalovanej strany napádajúce rozhodnutie vo veci samej, tak odvolací súd posúdil ako nespôsobilé k zmene napadnutého rozhodnutia v tejto jeho časti.

35. Vo vzťahu k uplatneným odvolacím námietkam odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že tieto sú prakticky identické s námietkami, ktoré právna predchodkyňa žalovaných produkovala už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa tento v odôvodnení svojho rozhodnutia v celom rozsahu správne a vyčerpávajúco vysporiadal, v súlade s čím argumentačne namieta opodstatnenosť uplatnených námietok vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu, dôvodne tiež žalobkyňa.

36. Záverom odvolací súd uvádza, že potom, ako o odvolaní rozhodol, bola na žiadosť ustanoveného zástupcu žalovaného 2/ (U. X.) do spisu založená kópia zápisnice spísanej za účasti oznamovateľa U. X. na Okresnej prokuratúre v Považskej Bystrici dňa 22.06.2018, obsahom ktorej sa odvolací súd nezaoberal, keďže ako vyplýva z vyššie uvedeného, bola jednak založená do spisu až po tom, ako odvolací súd vo veci rozhodol a jednak z dôvodu, že nebol ozrejmenej účel, ku ktorému malo jej založenie do spisu smerovať (odvolací súd poznamenáva, že spísané trestné oznámenie smeruje voči znaleckému subjektu, ktorý nebol ustanovený v tomto spore, ale v spore, ktorý je takmer 16 rokov právoplatne skončený, bol vedený pod sp.zn. 3C 855/98).

37. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo veci samej vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP v tomto rozsahu potvrdil s tým, že považoval za potrebné pre jednoznačnosť priamo vo výroku upresniť, resp. zdôrazniť, že povinnosť uložená rozhodnutím súdu prvej inštancie právnej predchodkyňi žalovaných 1/, 2/ prešla na žalovaných 1/, 2/. Ako dedičia (právni nástupcovia) po nej (zomrela, ako bolo už vyššie uvedené po podaní odvolania a v dedičskom konaní všetok majetok, teda aj rozhodnutím dotknutý prístrešok nadobudli žalovaní 1/, 2/) sú teda rozhodnutím prvej inštancie vo vzťahu k uloženej povinnosti jednoznačne viazaní.

38. Odvolateľka v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie vzťahujúcemu sa k veci samej neuviedla žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

39. Právna predchodkyňa žalovaných v tom čase v procesnom postavení žalovanej, podaným odvolaním v konečnom dôsledku napadla tiež rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, ktorou rozhodol o náhrade trov konania medzi stranami sporu a vychádzajúc zo zásady úspechu v konaní priznal žalobkyňi, ako úspešnej strane sporu, voči žalovanej nárok na ich plnú náhradu za aplikácie ust. § 255 ods. 1 CSP. Odvolaním tiež napadla rozhodnutie, ktorým z identických dôvodov bol priznaný voči nej ako neúspešnej strane v spore nárok štátu na náhradu trov konania. Namietajúc v oboch odvolaniach princíp spravodlivosti svoju nepriaznivú sociálnu situáciu, sa posúdiac obsah odvolaní v zásade domáhala (aj keď to priamo v odvolaní takto nekvalifikuje) aplikácie ust. § 257 CSP.

40. Rozhodovanie o náhrade trov konania tvorí integrálnu súčasť súdneho konania. V sporovom konaní sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu (§ 255 ods. 1 CSP), t. j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná nárok na náhradu trov konania proti neúspešnej strane. Ak mala strana úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá nárok na ich náhradu (§ 255 ods. 2 CSP). Identickými zásadami sa spravuje v princípe tiež nárok štátu na náhradu trov konania.

41. Ustanovenie § 257 CSP platné a účinné v čase rozhodovania súdu prvej inštancie z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok a zásady zodpovednosti za zavinenie. Jeho opodstatnenosť spočíva v tom, že prísna aplikácia v konkrétnych prípadoch môže viesť k nežiaducim tvrdom, preto zákon stanovuje podmienky, za ktorých môže dôjsť k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania, ktoré dopadá na tú zo strán, ktorá by inak vzhľadom na zásadu úspechu mala nárok na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia, je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie nároku na náhradu trov inak úspešnej strane a existencia výnimočnosti takéhoto prípadu. Aplikácia tohto ustanovenia je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom v medziach stanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých, môže dôjsť rozhodnutím súd k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Toto ustanovenie má slúžiť na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok. Pri posudzovaní každej otázky, teda aj náhrady trov konania, je potrebné mať na zreteli princíp, resp. zásadu spravodlivosti. Súd musí nielenže rešpektovať právo, ale aj jeho výklad a aplikácia musí smerovať k výsledku spravodlivému. Právo musí byť predovšetkým nástrojom spravodlivosti, nie

súborom spravodlivých predpisov, ktoré sú mechanicky a formalisticky aplikované bez ohľadu na zmysel a účel, toho ktorého záujmu chráneného príslušnou normou.

42. Ustanovenie § 257 CSP však nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľie), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný vždy skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, (ktoré však nemôžu byť len tvrdené, ale je potrebné ich tiež preukázať, pričom dôkazné bremeno jednoznačne zaťažuje tú stranu sporu, ktorá ich existenciu tvrdí), ku ktorým je potrebné pri priznaní nároku a s tým spojenej povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Rozhodujúcim pre potreby rozhodovania o náhrade trov konania bude preto tiež zistenie, či možno od strany, ktorá má nárok na náhradu trov konania (§ 255 ods. 1 CSP) spravodlivo žiadať (či už z hľadiska sociálneho aspektu, či okolností sporu), aby si náklady vzniknuté v súvislosti s predmetným sporom hradila sama, napriek jej úspechu v spore.

43. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa opodstatnene vedúcu k aplikácii ust. § 257 CSP možno vzhľadom jednak v osobných, majetkových a zárobkových pomeroch subjektu sporu (sociálny aspekt) a jednak v okolnostiach sporu. Právna predchodkyňa žalovaných v odvolaní požadovala zohľadniť sociálny aspekt na jej strane. Z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, že by súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania existenciu okolností umožňujúcich mu odvolateľkou požadovaný postup skúmal a tieto z hľadiska opodstatnenosti takéhoto postupu vyhodnotil, čím logicky ani strany sporu, nemali dostatočný priestor na vznášanie prípadných námietok k novej aplikácii tohto ustanovenia.

44. Z práva na spravodlivý proces garantovaného čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyplýva povinnosť súdu vytvoriť pre strany sporu procesný priestor, umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému využitiu tzv. moderačného práva podľa § 257 CSP, pokiaľ sa taký postup prípadne zvažuje, strana má teda právo, byť explicitne vyzvaná, aby včas k nemu zaujala stanovisko, prípadne vznesla dôkazné návrhy, ktoré by mohli aplikáciu tohto ustanovenia ovplyvniť, čo je významné hlavne v odvolacom konaní, v ktorom po rozhodnutí už nemá strana procesný nástroj uplatnenia námietok, na rozdiel od rozhodnutia súdu prvej inštancie, kedy tieto námietky môže uplatniť aspoň ex post v odvolaní.

45. Keďže súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania sa nezaoberal existenciou dôvodov umožňujúcich mu uplatnenie tzv. moderačného práva, z dôvodu vytvorenia procesného priestoru stranám sporu na vyjadrenie svojho stanoviska k novej aplikácii ust. § 257 CSP, v záujme zachovania dvojinstančnosti súdneho konania pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania medzi stranami sporu a tiež nároku štátu na náhradu trov konania, odvolací súd rozhodnutia v týchto častiach za použitia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a v uvedenom rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

46. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci, bude vyzvať strany sporu na vyjadrenie sa k novej aplikácii ust. § 257 CSP, príp. na vznesenie dôkazných návrhov k nemu sa vzťahujúcich a následne posúdiť existenciu okolností umožňujúcich mu využitie tzv. moderačného práva, vysporiadať sa tiež s prípadnými námietkami, ak vyplynú z vyjadrení strán a z hľadiska zákonných predpokladov daných uvedeným ustanovením posúdiť, či tieto indikujú požadované využitie tohto výnimočného postupu a o nároku na náhradu trov konania opätovne rozhodnúť. Svoje rozhodnutie je súd prvej inštancie povinný odôvodniť v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP.

47. Súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 CSP.

48. Podľa § 396 ods. 3 CSP rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí aj o náhrade trov odvolacieho konania.

49. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).